

шю молодих поколіннів. Обетати за це діло українські жінки вважають своєю найпершою повинністю, своїм найсвятішим обов'язком.

Політична воля в державі певне приведе з собою нові засоби і в спріві виховання та просвіти; але ці засоби будуть, на нашу думку, найбільше юристів тоді, як духовне добро кожного народу, а поміж ними і українського буде головною підвалиною в безмірному і різноманітному вlivовому виховання та просвіти. Через це по-руч з загальними вимогами рівноправності жінок, висловленими в платформі „Союза равноправия женщин“ українські жінки в своїй платформі становлять ще свое: щоб у державі заведено автономно-федеративний лад на етнічно-територіальному принципі, при чому Україна мусить бути однією з автономних частин держави, і щоб була проведена децентралізація в урядуванні, а вибори щоб відбувалися на основі вселюдного, без ріжниці полу і національності, безпосереднього і таємного голосування.

При цьому всі люди, що живуть на Україні, незалежно від полу і національності мусить користуватися однаковими за для всіх правами з забезпеченнями всіх звичайних свобод.

Ми, жінки-українки, глибоко віримо, що тільки при такому ладу можна досягти найвищого розвитку окремої людини, окремих народів і всієї держави; а також і найкраще рішення всіх правові, духовні, економічні і побутові питання, що торкаються нас, жінок. При такому ладу український народ, а значить і українські жінки матимуть спромогу найбільше розвитку своїх духовних сил і поширити загальну людську культуру“. (Полтавщина, № 280). Таким робом полтавська спілка жіночої рівноправності об'єдналася на платформі „Союза равноправия женщин“ з надрукованим тут додатком. Членами спілки можуть бути і жінки, і мушини. В Полтавщині засновано кілька спілок по повітових городах і по селах. Нам прислано „Лист до селян від жінок-сеянок, товаришів спілки рівноправності жінок“.

В листі селянки пишуть про безправне становище жіночтва і вдаються до селян з такими словами: „Добиваючись виборчого права за-для себе, не забудьте, що по правді теж саме право повинно бути дане і жінкам... Вам звісно, не здається чудним те, щоб жінка-людина, що несе однаковий з вами тягар життя,—мала б і однакові з вами права“.

„В жіночій спілці рівноправности жінок“ поки що небагато спільнниць (чле-

нів) жінок-сеянок, се й недивно,—велика є новина за дій селянки-жінки, не зрозуміє вона відразу показати себе, дуже вже вона забита та пригнена. А час настав нетерплячий,—однак діла надалі не можна, і це саме наддає нам завзяття виступити від усіх жінок селянок і заявити вам чого вони хотять добути собі.

1) Треба, щоб жінки добули собі нарівні з чоловіками виборчі права.

2) Треба, щоб хліборобки мали на-рівні з чоловіками наділ на душу.

3) Треба, щоб дівчата вчлися в школах нарівні з хлопцями.

На жаль маємо дуже мало відомостей про практичну роботу полтавської спілки і її філій. Досі знаємо тільки дві заяви: одну з'їздові учителів та учителок з Полтавщини. В цій заявлі спілка признає необхідно потрібним: а) щоб діти обох полів училися викупі, б) щоб на території України в народніх школах дітей-українців учено їх рідною мовою, в) щоб були українські підручники до вчителів; г) щоб був український-діячий журнал; д) щоб зараз заведено для учителів і учителок дочасні курси української мови, історії України і української літератури; е) щоб цього ж ученів школах, де оточуються до вчителювання; ж) прохати, щоб заведено кафедри цих наук і української етнографії в університетах: харківському, київському і одескому.

Друга заява до університетських рад: київського, харківського та одеського університетів про те, щоб допущено в університеті жінок на всі факультети на рівних з мушинами правах і щоб у них університетах заведено кафедри історії України, української мови, історії української літератури і української етнографії. Лекції на цих кафедрах мусить читати про змозі українською мовою. Опрачте цим висловлено бажання, щоб в університетських бібліотеках були книжки і періодичні видання українською мовою не тільки друковані тут, але й закордонні.

Пекуче питання.

Недавно з наказу вищого уряду київським генерал-губернатором була послана в Польщу комісія, щоб вислити на місці питання, як можна прилучити та частину свого краю, що заселена українцями, до сумежної губернії київського генерал-губернаторства. Питання це не нове, воно не раз виникало в урядових сферах, але зараз якось глухо в боржкартичних канцеляріях. Не раз про се

що можу знайти покупця на невеличкий хутір, а також доглядати хворобу собачку;

що згожуюсь не тільки на виїзд, а навіть на в'їзд в обидві столиці.

Це останнє я додав тільки на той час видно було, що я чоловік смілив, зовсім безпечний і в правах не обмежений. Віїздити ж з Київ мені зовсім не хотілось.

Поніс я свою оповістку, звісно, не в українську газету: я зінав, що читачі вікінських газет сидять по хуторах, куди всі газети дуже не швидко доходить, або в Київ в таких місцях, куди вони зовсім не доходять.

Бажаючи орудувати на два фронти відразу, я надркував свою оповістку і в Кіевінні й Київському Вісникі.

Я став ждати листів з запроханням до якої посади або роботи, а тим часом заходився знайомитися із теперішнім Київом, щоб не марно потратити вільний час.

Насамперед я зазнайомився з кількома видатнішими хуліганами в різних кінцях міста й придбав їх привильність, щоб ходити безпечно всіма улицями.

Один з їх, котому я поставив півкварти, навіть узявся бути моїм ватажком і показати мені всі київські знаменитості.

Він повів мене в думу й показав мені Проценка, але я не міг на його роздивитися, бо нас зараз же виведено за поріг. Мій товариш пояснив мені, що нас по одежі вважають за гаэтних репортєрів.

Відтіль ми пішли на засідання польської демократичної партії. Мій ватажок зістався на улиці,—був погожий вечір і він хотів трохи попрацювати, а я вийшов до залі.

Зустрів мене на порозі сам великий пан Шашкевич.

—Ще один демократ пришов. Підписує ж скіор нашу програму.

Я відповів, що я хоч і демократ, але ж українець.

— То вишикто єдно,—каже пан Шашкевич,—Україна є також Польща. То значить ви з хлопів? Коли так, то скажіть хоч ви, чи потрібна хлопо-ві земля? Мені не ймуть віри, що хлопо-ві зовсім її не треба. А моя думка зовсім проста: не має він землі—більше братиме про душу, щоб й сплати, і буде на тому світі в раю. А матиме землю—розледаціє, пропаде зовсім і на тім і на цім світі,

писала її періодична преса, особливо реакційна, налаштована на те, що необхідно треба зірві, поки не пізно, відокремити „руськую“ частину краю від Польщі, бо з кожним роком серед українського народу все збільшується полонізація й незабаром настане той час, коли залишиться один тільки спомин від нашого селянинів сій українській частині Царства Польського.

Ми не так пессимістично дивимося на це діло, як дея-яка частина преси, але все ж мусимо признати, що народ полонізується. Розуміється, в смути не так винні поляки, про що так багато жа-жуть „Нове Время“, „Світъ“ й інші газети звого табору, як сама система відношення уряду до українського народу, у смути краю. Систематично, в протязі кількох десятків років, з часу скасування унії, народові, що звик до свого слова, не давали змоги розвиватися на рідному грунті, нищили все те що не належало звичаїв центральних губерній Россії, переслідували його за релігійні переконання. Так є відношення уряду до українських селян не могло викликати у їх любові до своїх обретелів—священиків та чионівників, що дзеляльного не знали, або не хотіли знати ні краю, ні народу. Не вміючи відрізняти національність від релігії, селянин залибив переходити до католицтва, бажаючи „стати поляками“, щоб мати захист у поміщиків та католицького духовенства, що з таким співчуттям відносяться до їх нещасної долі.

Чи може зупинити полонізацію проект, що виринув в урядових сферах? Чи те, що з українських територій Царства Польського зроблено буде губернію як прилучено їх до Волині може бути бажанім українцям, для яких доля одного мільйону рідного народу однаково дорога, як і інших 30, що живуть в Россії та Австрії? Без сумніву, ся адміністрація реформа могла б мати великих користі наслідки для народу, коли би сюмъ вона не скінчилася, коли б сюмъ було тільки початкомъ тих необхідних реформ, що повинні бути переведені у життя в самому найближчому часі. На жаль, нам невідомо, в яких границиах думає провести реформи уряд. Коли вони обмежаться тих необхідних реформ, що повинні бути переведені у життя в самому найближчому часі. На жаль, нам невідомо, в яких границиах думає провести реформи уряд. Коли вони обмежаться тих необхідних реформ, що повинні бути переведені у життя в самому найближчому часі. На жаль, нам невідомо, в яких границиах думає провести реформи уряд. Коли вони обмежаться тих необхідних реформ, що повинні бути переведені у життя в самому найближчому часі.

На нашу думку, повинно утворити нову губернію з тих українських територій, що належать тепер до Польщі та сумежних губерній Волині, де колись була унія. Разом з сим неодмінно

— А ви маєте землю, велиможний пан?—спитав я пан Шашкевича.

— Щоб я та не мав землі!—відповів він мені,—а вже ж маю.

— То школа мені, що на тім світі я не зустрінусь із таким цікавим паном, бо я не маю ні ступні, — сказав я, та й вийшов собі з хати.

— Ну, що там?—спитав мене мій хуліган.

— Нічого,—кажу,—я,—бачив цікавого демократа.—А ви як?

— Я бачив аж трохи, але не цікаві звісім: у одного витяг гаманець, але в іому було тільки сорок копійок; у другого звісім годинник, але він наявіть не срібний; третьому показав ніж, а він мені показав револьвер. Як би зінав де він живе, то попросив би знайомого поліцая, щоб того револьвера відібрали.

Я скотив чим небудь розважити своєго хулігана.

— Що ж, —кажу,—може робити!

Бережут тепер дуже киян, то й він зміниться!

— Ну, що ви чи він зміниться?

— Але він аж визвірився на мене за ці слова.

— Що се ви, на глум кажете? Ви смітеся з мене!

Я не зрозумів, чого він розберівся.

Сік-так я його заспокоїв і просив його показати мені що що небудь гідніше.

Але він аж визвірився на мене за ці слова.

— Я вам покажу партію. Але не знаю, чи вас пустять на засідання. Чи ви маєте який промисел?

Я почав йому вичитувати все, що вімію робити, згадав умінні педагогічні, музичні, свою охоту до торговлі, до комісіонерства, не забув і про хвору собачку, бо добре зінав на пам'ять свою газетну оповістку.

— Ні, каже він, що ще не промисли, бо все ще ще тільки колись у вас.

— Я вам покажу партію. Але не знаю, чи вас пустять на засідання. Чи ви маєте який промисел?

Я почав йому вичитувати все, що вімію робити, згадав умінні педагогічні, музичні, свою охоту до торговлі, до комісіонерства, не забув і про хвору собачку, бо добре зінав на пам'ять свою газетну оповістку.

— Ні, каже він, що ще не промисли, бо все ще ще тільки колись у вас.

— Я вам покажу партію. Але не знаю, чи вас пустять на засідання. Чи ви маєте який промисел?

Я почав йому вичитувати все, що вімію робити, згадав умінні педагогічні, музичні, свою охоту до торговлі, до комісіонерства, не забув і про хвору собачку, бо добре зінав на пам'ять свою газетну оповістку.

— Ні, каже він, що ще не промисли, бо все ще ще тільки колись у вас.

— Я вам покажу партію. Але не знаю, чи вас пустять на засідання. Чи ви маєте який промисел?

Я почав йому вичитувати все, що вімію робити, згадав умінні педагогічні, музичні, свою охоту до торговлі, до комісіонерства, не забув і про хвору собачку, бо добре зінав на пам'ять свою газетну оповістку.

— Ні, каже він, що ще не промисли, бо все ще ще тільки колись у вас.

Добровільно чи під примусом, але уряд піде за духом часу і швидко ступить на шлях реформ, бо більш тяжкого економічного і фінансового кризису Росія ще не зазнала.

* Одним із самих страшних ударів, які уряд наніс революціонерам і взагалі опозиції, були масові увільнення з служби учителів, залізничників, служащих, земських робітників.

"Новости" кажуть: очевидчика, цей засіб боротьби з революційним рухом став тепер системою. Ним уряд користується не лише проти інтелігентних робітників, але в широких розмірах і проти фабричних і заводських.

Поруч з цим засобом боротьби можливі тільки поставити другий, не менш страшний — "одібрать хліб" у голодних селян, що брали участь в по-прахах.

Як відомо читачам, вища адміністрація розіслала приказ земським начальникам, що завідують помічною голодуючим, не видавати хліба і помочи тим селянам, проти яких є підозріння, що вони руйнували панські економії.

Далі газета доводить, що од такого засобу боротьби стражда на самперед хло, до якого старі робітники звикли. Але мимо того з погляду і самого уряду такі міри не користні.

Позбавлення роботи є здебільшого по-

зволяємим шматка хліба.

Ще нема певних відомостей про числовіх робітників, що зосталися без роботи, але можна сміло сказати, що іх наберуться десятки тисяч...

Не будемо тут вказувати на те, що у більшості цих, виникнутих за ворота фабрик, в родині, жінка, діти; подивимось практично на справу: який настір, яке почуття до уряду повинні з'явитися у всієї армії безробітних і у їхніх родинах, коли вони знають, що іх голод і нужда становиться через нещастя, не через економічні причини, а виключно дякуючи мірам уряду.

Що повинна казати і що буде казати по уряду своїм близьким, рідним і знаємо усі ця маса безробітних, голодних, холодах, десятків тисяч людей — однаково коли вони зостанеться вона в городах, чи її розпашуть по селах.

Чи ж я неясно для всіх, що ми тут маємо діло з такими мірами примусового заспокоєння, які обов'язково приведуть до наслідків цілком противільних тим, яких сподівалися уряд?

За кордоном трималися завжди, як раз інших прийомів. Проти безробіття там боролися заведенням громадських робот, проти голоду — надіяли хлібом. І через те там не знають таких руйнів, як у нас.

Із російського життя.

— Нова позиція. Уряд постановив зробити внутрішню позику в 600 мільйонів карбованців. Це буде вже четверта вінгрізна позика. Тепер вже друкуються білети, по 500 карб. кожний.

Вінгрізи будуть менші, ніж колишні. Вінгрізи та тіражі будуть по двічі в рівні.

(Рус.)

— Проект військового міністра. 30 січня державна рада розглядала проект міністра військ про заснування окремої комісії, що розглядала б заяви про втрати під час японської війни, з якими удається до міністерства військ приватні особи. Державна рада заважила, що з такими заявами будуть, певно, удаватися не до одного тільки міністерства військ, а до всього уряду.

Заяв про втрати можна сподіватися від жителів тих місцевостей, де воювали російські війська, від китайського уряду, від чужоземців, що постраждали під час війни, від тих, що держав, в чиїх водах (морях) були російські кораблі, й парешті від російських підданих, що так чи інакше втратили щось війну. Тому то не треба засновувати, та ще в законодавчому порядку, можна буде закласти комісію із заступниками різних міністерств, та про се ці міністерства повинні погодитися між собою й спільно виробити проект закону. Більшість державної ради подала голоси проти проекту міністра військ.

(Нов. Время).

— Фабриканти й робочі. Правительствующий сенат постановив: 1) хазяйни не повинні видавати робочим заробітної платні за дні страйку (забастовки); 2) коли роботи спиняються через страйк чи з страху перед погрозами страйкарів, то договор їх умови найму з того не ламаються; 3) фабриканти не можуть позивати робочих за втрати, що їм зробить страйк.

(Новости).

— Чутка про Трепова, із його назначеною намісником на Кавказ, несправедлива.

(Рус.).

— Нагорода офіцерам. Офицери московського гарнізону, що брали участь в утиску московського повстання, подадуть відомості про свої вчинки під час повстання. Найбільш енергічних буде нагороджено.

(Нар. Газета).

— В міністерстві народної освіти зложено комісію, яка повинна розглянути питання (прохання) учнів та проекти реформ в середній школі, де тепер зачасто виникають суперечки між начальством та учнями; комісія повинна винайти заходи, щоб запобігти підлому ліхові й встановити в школі

закон. (Рус.).

— Заходи проти книг. Міністерство внутрішніх справ звеліло, щоб із земських книжкових складів не продавали книжок, що вийшли за останні три місяці без цензури.

(Рус.).

— Дісконт в приватних та державному банку. Приватні (частини) комерческі банки беруть тепер за "учот" векселів на 1 процент менше, ніж державний банк. Цей банк хоч і сплукався, щоб до нього вступало як мага більш грошей, ще не думає зменшити процент за "учот" в ньому векселів; навіть подають голоси її за те, щоб її підняти цей процент.

(Рус.).

— Крестьянські питання. Нарада в міністерстві внутрішніх справ, що розглядає справу про впорядкування крестьянського стану, в останньому засіданні міркувала про право окремих членів громади виходити з неї й брати ту землю, яка на них приходиться. Постанови про те не зроблено нічої.

(Нов. Вр.).

— Дешевий спродаї землі. В Петербурзі надходять відомості про те, що поміщики, страхуючись земельних розрізів, дешево — майже за безцін — спродають свої маєтки, бо сподіваються, що незабаром їх все одно або сплатять, або розрізняють розлютовані селянини. Отак гр. Бобринський продав в тульській губ. 13000 десятин землі по 100 карб., а в рязанській губ. фон-Дервіз продав 6000 десят. з 80 до 150 карб. за десятину.

(Рус.).

— Анафема революціонерам. Ігумен Арсеньє в Ярославлі після служби урочисто оголосив тройну анафему на революціонерів, евреїв й взагалі всім, хто бере участь в революційному рухові.

(Русське Слово).

— Побільшення числа шпигів. За останні часи число шпигів в Петербурзі надзвичайно побільшилося. На всіх зборах, в громадянських інституціях, на святкуваннях, — скрізь є підставники "охранного отряда". Навіть в церквах, під час вінчання, як виявилось на сих дніх, неодмінно трапляються їх вони. На удержання їх витрачаються величезні суми, які беруть із ріжки специальних сум. (Новости).

— Перевозка шліссельбурзів. 30 січня з Шліссельбургу було вивезено останніх 10 чоловіків, що сиділи в шліссельбурзькій фортеці (кріпості). Поїзд з ними проважала побільшена охорона жандарської та побільшеної поліції. Під час приходу поїзду в Петербург на станції Охта було наготовлено 6 карет та ескадрон жандарського дивізіона. Всіх шліссельбурзів розсадили по каретах разом з жандармами. Біля кожної карети ходило по два конів жандара; всю процесію оточав ескадрон. Всі шліссельбурзі були одягнені в звичайну арештантську одіж.

(Нов. Время).

— Недолітки — злочинці. 8 февраля в Петербурзькій судовій палаті слухається діло гімназиста Павла Кузнєцьєвого, якого обвиняють за противурядову пропаганду (проповідь) серед війська та виширення прокламації.

В Великих Луках в марті розбирається діло реаліста 6 класа Петра Огуза, що під час політичної демонстрації 19 октября хотів вбити справника.

(Новости).

— Пристав Емолов, що вбив в Москві, стріливши з заду, лікаря Вороб'єва, був в денній під суд, але тепер його увічнено з під суду по все-підданішому ходатайству міністра справедливості (юстиції) Акимова.

(Рус.).

— Із життя партій. На позапартійному зібранні виборців у Москві взяли участь в великому числі й соціал-демократів. На зборах міркували про відносини до державної думи. З приводу цього між соціал-демократами — "большевиками" (членами більшості соціал-демократичної партії) й соціал-демократами — "меншовиками" (членами меншини) виникла суперечка. Большевики проказували, що вибори до державної думи треба використувати лише для партійної пропаганди (проповіді), в саму ж думу не йти і навіть усіко перешкоджати, щоб вона не збиралася, а щоб була сплатана установчою радою. Меншовики же казали, що це відповідає засадам соціал-демократичної партії.

(Наша Жизнь).

— Хабарі з добродійною метою беруть в Петербурзі в одному управлінні залізниці. На сих дніх там зробили договір на поставку топлива для паровозів. Підрядники скотили взяти сільківської копії з договору. Тоді начальник одного виділу управління запропонував їх заплатити по 60 карб. за копію, і що для того, щоб заплатити, "машинисткам", " себ-то тім, хто перенесуватиме договір на машині". Козаки побили його нагаями так що, того чоловіка повезено вже не на сход, а в лікарню вімрати.

(Наша Жизнь).

— Хабарі з добродійною метою беруть в Петербурзі в одному управлінні залізниці. На сих дніх там зробили договір на поставку топлива для паровозів. Підрядники скотили взяти сільківської копії з договору. Тоді начальник одного виділу управління запропонував їх заплатити по 60 карб. за копію, і що для того, щоб заплатити, "машинисткам", " себ-то тім, хто перенесуватиме договір на машині". Козаки побили його нагаями так що, того чоловіка повезено вже не на сход, а в лікарню вімрати.

(Наша Жизнь).

— Нагорода офіцерам. Офицери московського гарнізону, що брали участь в утиску московського повстання, подадуть відомості про свої вчинки під час повстання. Найбільш енергічних буде нагороджено.

(Нар. Газета).

— В міністерстві народної освіти зложено

захід проти книг. Міністерство внутрішніх справ звеліло, щоб із земських книжкових складів не продавали книжок, що вийшли за останні три місяці без цензури.

(Од. Нов.).

— Суд присяжних. На Кубані і в чорноморській губернії заведено буде суд з присяжними засідателями.

(Рус.).

— В Павлограді заборонено працювати всій газеті й журналі, окрім "Дня", "Придніпровського Края" і "Южного Края".

(Од. Нов.).

— Волинська газета "Воля" була заборонена харківським

засідателям.

(Од. Нов.).

— Копія телеграми з Херсону до гр. Вітте, посланої 30 января цього року. Земельні власники херсонського повіту на своєму приватному землі радилися про те, чи після погромів у панських маєтках можна починати весняні хліборобські роботи і чи вийде з того що добре. Обміркували справу, рішили, що почати весняні хліборобські роботи можна тільки в такому разі, як що погроми відбулися у панських маєтках.

(П. Д.).

— Копія телеграми з Херсону до гр. Вітте, посланої 30 января цього року. Земельні власники херсонського повіту на своєму приватному землі радилися про те, чи після погромів у панських маєтках можна починати весняні хліборобські роботи і чи вийде з того що добре. Обміркували справу, рішили, що почати весняні хліборобські роботи можна тільки в такому разі, як що погроми відбулися у панських маєтках.

(П. Д.).

— Крестьянські питання. Нарада в міністерстві внутрішніх справ, що розглядає справу про впорядкування крестьянського стану, в останньому засіданні міркувала про право окремих членів громади виходити з неї й брати ту землю, яка на них приходиться.

(Од. Нов.).

— В Павлограді заборонено працювати всій газеті й журналі, окрім "Дня", "П

БРЕСТ-ЛІТОВСЬК, 3-го февраля. Кілька злочинців вломилось в квартиру багача Розеса і зgrabували її. З язвиши наймичку, вони почали давати їй. Почекуши крик, деякі проходили двоє городових поспішили на поміч. Злочинці, вийші з квартири, вистрілили кілька разів в городових і одному з них ранили ногу.

БУДАПЕШТ, 3 февраля. Палату депутатів скликають 6 февраля.

СИЗРАНЬ, 3 февраля. Складено списки виборців.

САРАТОВ, 3 февраля. Сьогодні на загальних зборах партії правового порядку одноголосно постановлено прилучитись до програми „союзу 17 жовтня“.

СИМБІРСЬК, 3 февраля. Дворяні скликають надзвичайні збори, щоб оголосити охорону маетків.

НЮ-ЙОРК, 3 февраля. Китайська місія, послана в Європу, щоб ознайомитись з західно-європейською цивілізацією, вийшла у Гамбург.

ЛОНДОН, 2 февраля. Чемберлен на зборах уніоністської партії заявив, що він і Бальфур цілком погодились між собою і що вибрали комісію для рішення справи організації партії.

КАЛУГА, 2 февраля. Рада хліборобського товариства обговорювала питання про побудування державного земельного фонду на скарб казинних лісних дач. Рада принципіально признала се за необхідне і постановила скликати загальні збори членів.

НОВГОРОД, 3-го февраля. На з'їзд „союзу 17 жовтня“, що має відбутись в Москві 8 февраля, на заступників новгородського відділу вибрали князя Голіцина, Прохор'єву, Гречишеву, Перрова, князя Васильчикова і двох селян. Число членів союзу швидко більшає; в Новгороді їх 1700 душ.

ПЕТРОЗАВОДСЬК, 3 февраля. На з'їзд передвиборчі збори виборців. Городська дума привняла програму олонецького губернського земства і пристала до „союзу 17 жовтня“.

ЧАУСИ, 3 февраля. В повіті селяни почали бути рубати поміщицький ліс, але поліція спинила рубку.

В економії Маріїнську між порубіжними й сторожем зайшла бійка. Ужито зброю; з селян ранено, 7 арештовано.

В городах на передвиборчих зборах промовник росказав, навіщо саме скликають державну збору, розповів про програму „союзу 17 жовтня“ і вмовляв народ записуватись у виборці.

ВИНДАВА, 3 февраля. В донданігенську волость послано карательну експедицію.

В віндавське повітове поліцейське управління здано 3000 штук ріжної зброї.

ФРІДРИХШТАДТ, 3 февраля. Учора драгуни попалили і потопили в Двині коло 9 сотень ріжної зброї, яку з добрій волі повіддавали селянє. Інтелігентні зброя зоставлено.

ЛОНДОН, 3 февраля. З Вашингтону пишуть до „Morning Post“: Японський уряд заявив статс-секретареві, що хоч китайці й не спокійні і їх по-мітно підбюють проти чужинців, все таки нема чого боїтись повстання. Як відомо, англійські і американські уряди балакали про стан речі в Китаї і англійський уряд, хоч і не поділяє твороги Америки, видав однак відозву (ноту), в якій радить стерегтиса, і не хочає того, що може бути повстання.

„Standart“ пишуть з Шанхая, що китайці напали на місію в Інгіні на лівому березі Янцзекіангу. Пишуть теж з Шанхая, що слуги-китаєць замірявся вбити французького генерального консула, але навіть не ранив його.

ПЕТЕРБУРГ, 3 февраля. В Царському Селі був царський смотр 27 і 28 донських козацьких полків.

Одкрито пам'ятник композиторові Глинці. Однорікі святковано дуже урочисто, було багато депутатів і вінків; був акт в консерваторії. В Маріїнському театрі уперше поставлено опера „Руслан і Людмила“ без пропурусії.

Рада професорів постановила в сьому році не робити звичайного університетського акту 8 февраля.

ФРІДРИХШТАДТ, 3 февраля. В Військо попалило багато селянських дворів, що належали революціонерам. Годувати коні дуже трудно, бо люде, тікаючи, забирають з собою усесі овес. В Ремерсгофі майже що-для розстрілюють революціонерів.

КУТАІС, 3 февраля. В лечхумському повіті покорилося 10 громад. Збирають податки. Повертають награбоване добро. Революціонери віддають зброю. В Цагерах під час декабристських подій попалено діла повітового управління, військового присутствія, мирового відділу і поштової контори. Гроші, вкраєди з поштової контори, 1000 карбованців, присуджені справити з трьох винних громад. Дві громади вже заплатили.

ТИФЛІС, 3 февраля. Генерал Альханов повідомляє, що усі сельські громади понарисували приговори, що не

відмагаючись робити усе, що від них жадають, і вже почали робити. З Озургетією відправлено в Батум 242 негрути і 71 дезіртира (утікача з війська). Люди радо показують „порочних“, бажаючи позбутись їх і загалом виявляють повну покірності урядові, не вважаючи на підбурювання противних.

ПЕТЕРБУРГ, 3 февраля. Сьогодні на товарній станції миколаївської залізниці, розгружаючи вагона, посланого з Владивостока на пред'явителя накладної, впнутили на землю ящики. Стався вибух. Кілька душ ранено. Вагон занявся; він був навантажений ящикими з розривними зарядами.

СИМБІРСЬК, 3 февраля. Дворяні скликають надзвичайні збори, щоб оголосити охорону маетків.

НЮ-ЙОРК, 3 февраля. Китайська місія, послана в Європу, щоб ознайомитись з західно-європейською цивілізацією, вийшла у Гамбург.

ЛОНДОН, 2 февраля. Чемберлен на зборах уніоністської партії заявив, що він і Бальфур цілком погодились між собою і що вибрали комісію для рішення справи організації партії.

КАЛУГА, 2 февраля. Рада хліборобського товариства обговорювала питання про побудування державного земельного фонду на скарб казинних лісних дач. Рада принципіально признала се за необхідне і постановила скликати загальні збори членів.

СЕВАСТОПОЛЬ. Оборонці лейтенанта Шмідта Заарнії і Пергамент відмовились брати участь в сій спорі, бо суд обмежує оборону, а идто через те, що суд відмовив покликати свідків з боку оборони і назначити експертізу.

СЕВАСТОПОЛЬ. Оборонці лейтенанта Шмідта прохочуть воєнно-морський суд не гаючись гляну обвинуваченого.

Оборонці лістали з Очакова звістку,

що Шмідт збожеволів.

Дописи.

С. Веремієвка, Золотоносского по-віту. Наши люди на різдвяних святах співали у станового дозволу зробити мітинг (сходок), та він не дозволив. Тоді народ удався в цій спорі до священиків дуже треба було поговорити про свої нужди. Священики по-мінилися і народ зібрається на 31 липня коло 500 душ. Стало прохочать священиків, — казати їм про землю то що, але вони сказали, що треба звернутись раніше до земського, аби той дозволив про це балакати. Народ сим задоволивши, звісно, не можна було і знатову людей вийшов один козак та йже, що коли пан-отці не балакають про наші потреби, то ось я буду казати за них, та й прочитав чого добивається селянський союз. Тут говорилося про землю і автономію України. Народ дуже уважно слухав. А пан отець Симоновський почав казати людям, що автономія — погане діло, бо через неї доведеться може всю Росію поділити на клані. Та ся неправда на автономію не помогла, — люди стояли на своєму, що цього треба. Пан-отцем стало ніяково і вони замовили.

Народ дуже прислухається до всього і шукає правди. Деякі простітки казали навіть, щоб винести промовця до їх з Петербургу!

В цім селі, де більше 15 тисяч на-

роду, немає жадного інтелігента, щоб нелукаю тяг руку за народом, і народ тут самотній. Про вибори до думи стали дбати приблизно з 25 січня.

Проще тільки партія „правового по-

рядку“, що розповсюджує по на-

шому повіту свої відоївки до на-

роду через волости, земських, полі-

цію. В своїх листах до народу вона

часто й густо се соромиться вживати

їх брехню. Люди її розуміють. Дуже

однівтаря наших людей од цих відоїв-

ків є те, що в ніх партія поклику-

ється до „великого русського народа“.

А як на нашій Україні, всім звісно,

живе український, а не русський народ,

і нашому народові треба зем-лі, волі і просвіти, а партія „правово-

го порядку“ сього не хоче і не мо-

же дати, то й пристають до тієї пар-

тії: пани, дукари, гіліті сільські, по-

ліція, а народ тут гуртується на про-

грамі своїх справжніх нужд і дуже

сердиться на тих, хто записався до

правовіців.

Мандрівець.

С. Ольшанка, красностав, повіт на Холмщині). Потихесяну та помалеєн-купочини простирили очі після довгого сну і наш селянин. Дивиться він з за-чудованим павуками себе, не можучи на разі разібратись, що не діться на будь його. Отже же не можна съю-занадто дивуватися; бо чи ж мало було навколо „приятелів“, що зо всіх си старалися яко мога більш його пристати? Окрім „Сельського Вѣстника“ „Бесѣдь“ рідко коли він мав у руках що небудь лішнього. І багато було таких, що казали, що йому нічого більш і не треба... Час проходив, познайомився якось наші селянин з „Синомъ Отечества“. У богатих від-крилися очі. Побачили, що живути люді якось іншаки віж вони, за що се-бються, чогось домугаються, чогось сподіваються. Раді читаючи. На жаль,

КУТАІС, 3 февраля. В лечхумському повіті покорилося 10 громад. Збирають податки. Повертають награбоване добро. Революціонери віддають зброю. В Цагерах під час декабристських подій попалено діла повітового управління, військового присутствія, мирового відділу і поштової контори. Гроші, вкраєди з поштової контори, 1000 карбованців, присуджені справити з трьох винних громад. Дві громади вже заплатили.

ТИФЛІС, 3 февраля. Генерал Альханов

повідомляє, що відмагаючись робити усе, що від них жадають, і вже почали робити. З Озургетією відправлено в Батум 242 негрути і 71 дезіртира (утікача з війська). Люди радо показують „порочних“, бажаючи позбутись їх і загалом виявляють повну покірності урядові, не вважаючи на підбурювання противних.

ПЕТЕРБУРГ, 3 февраля. Сьогодні на товарній станції миколаївської залізниці, розгружаючи вагона, посланого з Владивостока на пред'явителя накладної, впнутили на землю ящики. Стався вибух. Кілька душ ранено. Вагон занявся; він був навантажений ящикими з розривними зарядами.

СИМБІРСЬК, 3 февраля. Сьогодні на загальних зборах партії правового порядку одноголосно постановлено прилучитись до програми „союзу 17 жовтня“. Міністр відповідно просвіти склали в заведенні 1902 року правило, по якому учнів, що відвідали курс в середніх школах, вдавали виписки з кондуктів журналу за останні три роки, які вони повинні були подавати разом з іншими документами, коли поступали в вищу школу.

А. Л.

Залізничні Поїзди.

Південн.-Західна (Юго-Західна) ділянка	Оходить з Києва	Прибуває до Києва
Кур'єр I, II, III кл. Одеса, Варшава	9 г. 00 в.	29 г. 45х. р.
Кур'єр I, II, III кл. Брест, Варшава	9 г. 55 х. в.	101 г. ран.
Поштов. I, II, III кл. Одеса, Брест, Граево, Білосток, Граево		